



Mindent köszönök a válogatottnak!

2021 június 28. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Olyan ez a nagy baloldali fociszerelem, mint egy makacs torokfájás.

Olyan ez a nagy baloldali fociszerelem, mint egy makacs torokfájás. Amikor megérkezik, az egész napunkat tönkretesz, fáj, amikor eszünk, kínoz, amikor iszunk, szorongat, amikor nyelünk, rossz minden, mert minden áldott percünket elrontja; tényleg meg tudja keseríteni az életünket is.

Legalábbis a miénket, a férfiakét, akik háborúba, csatába indulunk, vadászunk, ha kell, verekszünk, ha muszáj, de egy kis torokfájás és egy nem túl magas hőemelkedés azonnal térdre vagy inkább ágyba kényszerít minket. A családtagjainktól is elbúcsúzunk ilyenkor, majd elhaló hangon lediktáljuk a végrendeletünket, és sorsunkba beletörődvé várjuk a szabadító halált. Ja igen; mások vagyunk mi, férfiak és nők, ami a genderlobbit ugyan dühítheti – dühíti is –, de attól még tény marad.

Aztán amilyen hirtelen jött, úgy távozik is a majdnem halálosnak tűnő betegség. Mintha sosem lett volna, újra dagadó, kidüllesztett mellkassal, büszkén és peckesen járunk, nem félünk se pókoktól, se darazsaktól, de még egy oroszlántól sem riadnánk meg, ha szembejönne velünk, és elfelejtjük, milyen elesetten is könyörögtünk a paplan alatt egy kis figyelemért, simogatásért vagy egy csésze teaért, ami hol túl forrónak, hol túl langyosnak bizonyult. Tehát pont így vagyunk az ellenzék újdonsült fociszeretetével is.

Hiszen alapesetben reggeltől estig gúnyosan férfi pékeznek, andorrai postásznak, minden, de tényleg minden nap habzó szájjal szidják a focit, a focistákat, az állami pénzeket, a stadionokat, aztán – amikor meghallják a több millió magyar egyszerre dobbanó szívét, a stadionokból és a terekről kiszűrődő robajt, a gólöröm hangjait – azonnal a magyar foci és a válogatott legnagyobb rajongói lesznek. Aztán másnaptól ugyanúgy visszatérnek megszokott karakterük bérébe, és maradnak, akik voltak: cinikus álomgyilkosok.

A német–magyar meccset például 1,7 millió ember követte a televíziók előtt. Ami egészen döbbenetes szám, csak összehasonlításképpen: egy hétköznapi esti műsoridőben sugárzott tévéshow-t ma már jó, ha pár százezren néznek, de egy szombat vagy vasárnap esti gigaműsor is maximum alulról karcolja az egymilliót a teljes lakosságra vetítve. De ez a futball. Ezt nem értik most a dacosan más sportolók és sportok eredményeit agresszívan soroló liberális kommentelők. (Meg azt, hogy a foci bizony drága műfaj; kis pénz, kis foci, ugyebár.) Ugyan csodálatos a női vízilabda, a strandröplabdáról nem is beszélve, és az öttusa is az, örülünk is a sportolónk sikereiknek, de soha a büdös életben nem fogja 1,7 millió ember megnézni a női vízilabda Európa-bajnokság vagy a férfi öttusa döntőjét.

Ez van.

A focit olyan szenvedély lengi körül, amely egyetlen más sport háza táján sem található meg. És mi, magyarok aztán rettenetesen ki vagyunk éhezve a sikerre. A müncheni meccsen volt egy jellegzetes pillanat, ami igazán megmutatja, mennyire is. Szakadt az eső, mintha dézsából öntötték volna, alig lehetett látni, a labdarúgók arcáról patakokban csorgott a víz, a mezük teljesen át volt ázva, csúsztak-másztak, és úgy tűnt, minden játékos ott helyben az életét adta volna a győzelemért. Ezért is szeretjük és tiszteljük nagyon ezt a mostani csapatot.

A hatalmas szívükért, a küzdőszellemükért, mert látjuk, hogy az utolsó csepp vérükig harcolnak. Ezt tudjuk, értékeljük is, de ott van ugye a tizenkettedik játékos, a szurkoló. Aki kilencven percen át buzdítja állva, teli torokból ordítva a csapatot. Aki nem tudja, milyen is ez, annak mondom, hogy igen fárasztó tevékenység. Főleg, ha eltette fél napot utazik a drukker, tőz napon álldogál órákon át, étlen-szomjan, ellenséges és agresszív rendőrök között, úgy, hogy folyamatosan provokálják. No, a beszámolók szerint ebből mindegyik meg is volt, sőt roppant viccesen még arra is képes volt a bajor rendőrség, hogy szívárványos buszokkal szállítsa a stadionba a félbarbár, magyar és nem LGBTQ-zászlókkal meccsre induló néhány száz magyar „fasisztát”.

Hátha ettől a kis akciójuktól és a húsz percen át tartó szívárványos érzékenyítő zötykölődéstől a hagyományos családokat támogató és az alaptörvényt elfogadó keménymag egyszerűen rendes liberálissá fog változni. Itt jegyeznénk meg, hogy a németek egész emberségesek és megengedőek voltak, hiszen akár helyes és puritánul berendezett, tornyos lágerekbe is zárhatták volna a magyarokat (ugye-ugye), majd addig verhették volna őket, amíg lélekben el nem engedik ezt a nemzetieskedést, a magyarkodást, és el nem fogadják végre az övodások jogát a nemváltoztatásra mint a legfontosabb európai értékek egyikét. Sőt! A legfontosabbat. Egyikét nélkül.

Ebben a műfajban a németek amúgy is igen hatékonyak tudnak lenni, ha kicsit összeszedik magukat. A drukker az egész napos szivatás ellenére, ami egyébiránt simán verte aljasságban egy bukaresti túra szemétkedéseit,

kilencven percen át tiszta erőt buzdították a fiainkat. És az a bizonyos pillanat: amikor az es? még jobban rákezdett, a közvetítés rendez?je, hogy érzékeltesse, mekkora is a zuhé valójában, megmutatta a német szurkolókat, akik megszeppent és elázott kiskutyaként dideregtek, és egymás után bújtak bele az es?kabátjukba. Ekkor halkán megjegyeztem – a családom körében néztem a mérk?zést –, hogy nagyobb összegben mernék fogadni, hogy mindjárt a magyarokat is láthatjuk majd, akik viszont félmeztelenül fognak tombolni, ugrálni: szurkolni.

Így is lett.

És a jóslatom is szóról szóra beteljesült. Óriási volt a kontraszt a két tábor között. (Persze, csak ha az LMBTQ-jogoknak és nem a német csapatnak drukkoló, vérszegény németeket nem hatalmas túlzás egyáltalán tábornak nevezni.) A magyarok nem dideregtek, nem vacogtak, nem húzták a fejükre egy kis nyári záportól megrettenve a kapucnit, hanem extázisban, félmeztelenül tomboltak, és teljes erejükkel támogatták a válogatottnak. Amelyik kis híján csodát tett, hatalmasat küzdve majdnem továbbjutott a halálcsoportban. Abban a csoportban, ahol ott volt az Európa- és a világbajnok is. Ami hatalmas teljesítmény, és amir?l másnap az egész világ tisztelettel és csodálattal beszélt.

Kivéve persze a 444.hu, a 24.hu és a Telex .hu széls?liberális kommentel?it, akik csütörtök reggel is ott folytatták, ahol abbahagyták: habzó szájjal kárörvendtek, oktatást és egészségügyet emlegetve, orbánozva, stadionozva fröcsögtek. De most el?ször nem éreztem dühöt, amikor átnéztem azt a több száz ocsmány kommentet, amit kihánytak magukból, inkább elkezdtem szánni ?ket. Mert ?k sosem fogják átélni azt, amit mi éreztünk. Köszönöm a válogatottnak, köszönöm Rossi mesternek, és köszönöm a fanatikus szurkolóknak ezt a mérk?zést és ezt a hatalmas élményt.

Köszönöm, hogy vagytok.

Apáti Bence - www.magyar nemzet.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló
